

hvilket betød, at Norden for første gang ikke er repræsenteret i ECOSOC.

Drøftelserne af problemerne om *nedrustning, atomvåben og prøvespængninger* forløb mere afdæmpet end under de nærmest foregående samlinger. Resultatet af drøftelserne blev som nævnt, at disse spørgsmål henvistes til fortsatte forhandlinger i 18-magts komiteen i Geneve. Dette måtte i den foreliggende situation betragtes som den bedste udgang af forhandlingerne og støttedes derfor også fra dansk og øvrig nordisk side i overensstemmelse med den opfattelse, man var nået til under det nordiske udenrigsministermøde i Helsingfors i september 1962.

Medvirkende til opnåelsen af dette resultat var uden tvivl den indsats, der ydedes fra de neutrale deltagere i Geneve-forhandlingerne, deriblandt Sverige. Endvidere syntes de afro-asiatiske delegationer i forhold til tidligere år stort set at indtage en noget mindre følelsesbetonet holdning.

I denne sammenhæng bør nævnes den aftagende interesse hos de afro-asiatiske delegationer for drøftelserne af det fra 16. plenarforsamling overførte og på afro-asiatisk initiativ fremsatte forslag om underkastelse af en konvention om forbud mod anvendelse af atomvåben. Det overvejende ønske om at undgå en forringelse af 18-magts-udvalgets forhandlingsmuligheder ved at presse sagen frem isoleret i stedet for at betragte den som et led i hele nedrustningskomplekset gav sig udslag i en resolution — med ringe stemmedeltagelse — der gik ud på at anmode generalsekretæren om at fortsætte sine konsultationer med medlemsstaterne.

Utvivlsomt var forløbet af drøftelserne af disse spørgsmål medvirkende til, at Sovjetunionen sidenhen og uden at knytte særlige betingelser hertil selv foreslog at lade det fra sovjetisk side foreslåede dagsordenspunkt om fordømmelse af propaganda for præventiv atomkrig henvise til 18-magtskomiteen, hvilket skete uden debat.

Plenarforsamlingens drøftelser vedrørende *den fredelige udnyttelse af verdensrummet* frembød et eksempel på enighed mellem USA og Sovjetunionen, i hvert fald på overfladen. Denne enighed var hovedsagelig af upolitisk karakter og vedrørte reelt kun én side af spørgsmålet, nemlig det videnskabelig-teknologiske samarbejde, medens skarpe

meningsforskelle var kommet frem med hensyn til de juridiske spørgsmål vedrørende benyttelsen af det ydre rum.

Under *Korea*-spørgsmålets behandling sporedes ligeledes en stigende forståelse hos den afro-asiatiske gruppe for vestlige synspunkter, og af særlig interesse var det, at Indien, der tidligere havde stemt blankt, nu stemte for den vestlige resolution, en svingning der utvivlsomt må ses i lyset af den indisk-kinesiske grænsekonflikt.

Behandlingen af det stadig tilbagevendende spørgsmål om de arabiske *Palæstina-flygtninge* bragte ikke sagen nærmere en løsning. Debatten prægedes af uændret bitterhed mellem de arabiske lande og Israel. Fra dansk side toges til orde imod arabiske beskyldninger mod Israel for at optræde som Hitlertidens nazister. Debatten udmundede i en amerikansk resolution, der opretholdt status quo ved at forlænge flygtningegeneralkommissærens mandat til 1965.

I *Ungarn*-spørgsmålet skete der det nye, at plenarforsamlingen vedtog et forslag fra USA, der ud over at bekræfte de tidligere Ungarn-resolutioner gik ud på at nedlægge Sir Leslie Munro's stilling som FN's særlige Ungarn-repræsentant. I stedet opfordredes generalsekretæren til at tage sådant initiativ, som han måtte anse for nyttigt i Ungarn-spørgsmålet. Fra dansk side støttedes forslaget med understregning af, at denne støtte ikke måtte ses som udtryk for, at begivenhederne i Ungarn i 1956 var glemt, eller at kravet om selvbestemmelsesret var opgivet.

De senere års hurtige tempo i *kolonifremviklingen* afspejledes på 17. plenarforsamling i, at seks tidligere koloniområder, nemlig Rwanda, Burundi, Trinidad og Tobago, Jamaica, Algeriet og Uganda, optoges som nye medlemmer. FN's samlede medlemstal er herefter 110.

Ligesom de to foregående samlinger prægedes 17. samling af en større principiel kolonidebat — denne gang på basis af en omfangsrig rapport fra det 17-magtsudvalg, som var nedsat på 16. samling. Afro-asiatiske lande fremlagde et resolutionsudkast, hvis centrale bestemmelse var fastsættelse af en tidsfrist, inden for hvilken samtlige tilbageværende kolonier skulle opnå uafhængighed. Denne bestemmelse udgik imid-